

3 frá 3'aranum

FLØGUUMMÆLI Jákup Mørk

Ein verdugur heiður

Ragnar í Vík, The silence of a falling star

Í seinastu viku gav Ragnar í Vík út nýggja flögu, sum er ætlað sum ein heiður fyri country stórmenninum, Hank Williams. Sjálvur havi eg ongantíð havt country sum mina favoritt tónleikagrein, men hinvegin havi eg sjálvandi høyrð nóg lög hjá Hank Williams millum ár og dag, og ikki kemst uttan um, at hann varð ein fantastiskur sangari. Ein tann størsti, sum country heimurin nakrantíð hevur fostrað.

Óoriginalt og tó

Tá folk geva út flögur, við lögum hjá øðrum tónleikafólki, verður oft havt á lofti, hvussu óoriginalt hetta er. Hetta var eisini fyrsta hugsan mín, tá eg fekk flöguna hjá Ragnari í hendi, men eg skal viðganga, at mær dámar hana betur, hvørja ferð eg lurti eftir

henni.

Ragnar hevur sínu egnu tulkingar av Hank Williams, og sjálvt um onkur kanska ikki dámar hetta, so hevur hann við sínari sermerktu rödd eina rættuliga nærveru við innihaldið í sanginum. Hetta ger at rödd hansara verður kensluborin, uttan at gerast skaput, sum vandi altíð er fyri, tá kenslur verða lagdar í eina tónleikaframförsu.

Ragnar syngur 15 lög hjá Hank Williams á flöguni, og eru hesi veruliga framförd á so høgum støði, at ein onkuntíð hevur ilt við at skilja, at talan er um ein froying, sum einans hevur hetta sum frítíðarítriv. Harafturat eru tvær froyiskar umsetingar at hoyra á flöguni, men hóast tað hoyrist, at Birgir Kruse hevur gjørt sær ómak við hesum umsetingunum, so kemur

»eina í nátt« ikki upp á liðina á framlagnum "I'm so lonesome I could cry". Hetta einamest av teirri einföldu orsök, at tú ikki fært sungið við Tex-

as dialekt á feroyskum. Country eigur og skal eftir mínum tykki syngjast á amerikanskum, við einum ordilugum bónda-accentið, so er

tað sagt.

At spæla á ljóðfórini aftan fyri sangin, hevur Ragnar fingið fatur í creminum av feroyskum tónleikaranum. Eg skal ikki taka nakran frumum, men tá tú hyggst at listanum yvir tónleikarar, sæst tyðuliga, at her hevur tú gott í væntu. Fyri at nevna onkran, verða 4 fyrstu növnini á listanum nevnd: Ronnie Nielsen, Kolbein Simonsen, Ambjørn Sivertsen og Ólavur Øster. Glamour parrandan heldur fram, soleiðis at tað gerst púra greitt, at her verður einki latið yvir til tilvildina at ráa yvir.

Dámar tær country

Eftir er bert at staðfesta, at um so er, at tú ert millum teirra, sum dáma country tónleik, so eigur ikki at vera nakar ivi. Vit hava her fingið eina

ta bestu feroysku útgávu nakrantíð innan hesa tónleikagreinina, og hóast Hank Williams framhaldandi er kongurinn, so hevur Ragnar ikki gjørt sær fyrri skommum, heldur tvørtur ímóti.

Niðurstøðan má verða, at útgávan er eitt prógv um, at feroyskur tónleikarar væl kunnu samanbera seg við tónleikaútgávarar aðrastaðni í heiminum, og má flögan sigast at vera somikið væl úr hondum greidd, at hon hóast væntandi originalitet kann verða við til at bera feroyskan tónleik fram móti altjóða góðkenning.

Stór orð, men í mínum eygum als eingin lygn.

Dixie Chicks, fly

Tað tykist sum um, at at Dixie Chicks við hesari flöguni royndu at geva country tónleikinum ein viðkaðan lurtaraskara. Talan er her um country tónleik, men tó ikki heilt reindyrkaðan. Einku er at ivast í, at röddin á songfuglunum hevur røttu dialektina, og at guitarakkordirnar hava rétta swingið, men hinvegin er okkurt í framförsunum, sum tykist mær nakað popput.

Vandi er ofta fyri, at tú soleiðis leggur teg eitt sindur ímillum tvær tónleikagreinar, gerst úrslitið at lurtarin situr eftir við eitt sindur blandað-

um kenslum, men tað haldi eg ikki at talan er um í hesum føri.

Ikki keðiligt

Plátuummæli vilja altíð vera subjektiv, men eftir mínum tykki er country tónleikur í hvussu so er ikki vorðin keðiligi at lurtu eftir, síðani Dixie Chicks sóu dagsins ljós. Tónleikurin er eitt sindur lívligur, men talan verður á ongan hátt um disko ella rættuligan pop. Onkuntíð hevur tað hug til at fara yvir móti meira rokktutum stíli og onkuntíð móti meira poppkendum, lættisoppatónleiki, men

grundin verður ongantíð slept, og eftir eina litla løtu verður tú aftur mintur á, at talan er um eitt slag av country. Samanumtikið má sigast, at Dixie Chicks absolutt ikki er nokur vánalig flöga, og hardcore country fans ivaleyst vilja siga, at talan ikki er um country, so kann eg ikki geva teimum rætt, men noyðist at staðfesta at country tónleikurin sum heild hevur fingið ein breiðari lurtaraskara við hesari útgávu.

Country poppur

Röddin ber ikki nóg langt

Tal Bachman

Veit ikki rættuliga hví, men myndin á permuni leiður huga mín yvir til Sting, og sigur mær at her fáa vit eina solo framförsu, sum í størst møguligan mun verður borin fram av röddini hjá sangaranum.

Ivaleyst hevur hetta eisini verið ætlanin, men einasti trupulleikin tykist vera, at röddin ikki á nakran hátt er í sama flokki sum tann hjá Sting, ella nøkrum av hinum kánoninum innan tónleikin. Skal ein útgáva gerast í hesum stílinum, er eftir mínum tykki neyðugt, at tann, sum syngur, á ein ella annan hátt megnar at syngja á heilt serligan hátt. Snøgt sagt vísa nakad heilt serligt, og størsti

trupulleikin hjá Tal Bachman er, at hetta ger hann ikki á nakran hátt.

Als ikki í serflokki

Gaman í er hann ein rimuliga góður sangari, men tá hvørki röddin ella logini eru nakað fyri seg, so dugi eg als ikki at siggja, at júst hesin maður skal gerast nokur stjórna á tónleikahimlinum.

Tað er tó fyrr hent, at ummælara hava mett skeivt, og tónleikaheimurin hevur í hvussu so er sæð meira enn ta einu døgnfluguna, men um henda útgávan er vegleiðandi fyri komandi útgávarnar hjá hesum sangara, verður tað í hvussu so er ikki úr mínum luma at hann fær sítt dagliga breyð.

